

Sygnatura akt III C 1300/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 9 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Joanna Suhecka

Protokolant:sekretarz sądowy Joanna Schultz

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2016 r. w Szczecinie

na rozprawie sprawy

z powództwa G. P.

przeciwko (...) .U. S.A. z siedzibą w W.

- o odszkodowanie

I. zasądza od pozwanego (...) .U. S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda G. P. kwotę 1600 zł (tysiąc sześćset złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 maja 2014 r.;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1047 zł (tysiąc czterdzieści siedem złotych) tytułem kosztów procesu;

III. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w (...) kwotę 819,02 zł (osiemset dziewiętnaście złotych dwa grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt III C 1300/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 9 listopada 2015r. wydanego w postępowaniu zwykłym

Powód G. P. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 1600 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 27 maja 2014r. oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód jest właścicielem pojazdu, który w dniu 12 lutego 2014r. został uszkodzony. W dniu zdarzenia powód legitymował się umową ubezpieczenia autocasco zawartą z pozwanym. Pozwany wypłacił zaniżone odszkodowanie w kwocie 1637,16 zł. Według powoda koszt naprawy pojazdu wynosi 3849,08 zł. Powód zaznaczył, że w niniejszym postępowaniu dochodzi tylko części pozostałego odszkodowania tj. kwoty 1600 zł, która nie wyczerpuje całości roszczenia. W odniesieniu do roszczenia o odsetki powód wskazał, że jako termin zgłoszenia szkody przyjął datę dokonania oględzin pojazdu przez pozwanego, które miały miejsce 26 kwietnia 2014r. oraz zastosował 30-dniowy termin określony w art. 817 k.c., w którym ubezpieczyciel jest zobowiązany do wypłaty odszkodowania.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 9 czerwca 2015r. orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany złożył sprzeciw od powyższego nakazu zaskarżając go w całości i wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany przyznał, że strony łączyła umowa ubezpieczenia autocasco oraz że jest odpowiedzialny za szkodę, której spór dotyczy. Podniósł natomiast, że ustalenie wysokości tej szkody musi nastąpić na podstawie regulacji zawartych w OWU stanowiących integralną część umowy w tym przypadku OWU Autocasco Program Dealerski, nie zaś OWU Autocasco Direct, które dołączył powód do pozwu. Zgodnie zaś z § 9 pkt 3 OWU Autocasco Program Dealerski w przypadku dokonania naprawy pojazdu, rozumianej jako likwidacja szkody częściowej, poza siecią autoryzowanych dealerów marki ubezpieczonego pojazdu, wprowadza się udział własny w wysokości 20% ustalonego odszkodowania, dlatego odszkodowanie winno zostać w tym przypadku pomniejszone o 20% udziału własnego. Niezależnie od powyższego pozwany zakwestionował wycenę szkody przedstawioną przez powoda.

Powód w ustosunkowaniu się do sprzeciwu zaprzeczył zarzutom powoda. W jego ocenie zastosowanie znajdują OWU Autocasco Direct załączone do pozwu, jednakże nawet gdyby w tym zakresie przyjąć stanowisko pozwanego, to i tak potrącenie udziału własnego w wysokości 20% nie jest zasadne, gdyż na mocy zawartej między stronami umowy udział tej został zniesiony. Nadto pozwany podniósł, że ustalając wysokość odszkodowania pozwany zaniżył stawki za roboczogodzinę oraz ceny części i materiałów niezbędnych do naprawy oraz zastosował potrącenia w wysokości 55% na części zamienne, które również zostało zniesione umową stron. Dodał również, że odszkodowanie ustalone przez pozwanego nie daje możliwości pełnego naprawienia szkody.

W odpowiedzi na powyższe pozwany wskazał, że obowiązujące strony OWU zostały podane w załączonej do pozwu polisie, natomiast zasady rozliczenia szkód w ramach obowiązkowych ubezpieczeń nie mają zastosowania, lecz warunki łączącej strony umowy autocasco.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód G. P. zawarł z pozwanym (...) Spółką Akcyjną w W. umowę ubezpieczenia autocasco, w ramach pakietu R. (...), obejmującą okres od 23 lutego 2013r. do 22 lutego 2014r. Przedmiotem ubezpieczenia był pojazd R. (...) o nr rej. (...). Umowa obejmowała zniesiony udział własny w szkodach. Umowa ubezpieczenia została zawarta na podstawie OWU AC Program Dealerski przyjęty uchwałą zarządu Ubezpieczyciela z dnia 17 października 2012r.

dowód: aneks do wniosku k. 11

Zgodnie z § 9 ust. 1 i 3 OWU AC Program Dealerski w umowie stosuje się udział własny w szkodzie w wysokości 20% ustalonego odszkodowania w szkodach spowodowanych przez osobę inną niż ubezpieczony lub użytkownik pojazdu, która w dniu szkody nie ukończyła 25 lat, chyba że na wniosek ubezpieczającego udział ten został wykupiony za określoną w obowiązującej taryfie zwykłą składkę. W przypadku dokonania naprawy pojazdu, rozumianej jako likwidacja szkody częściowej, poza siecią autoryzowanych dealerów marki ubezpieczonego pojazdu, wprowadza się udział własny w wysokości 20% ustalonego odszkodowania.

Jeżeli nie umówiono się inaczej, przy ustalaniu wysokości odszkodowania zastosowanie ma procentowe pomniejszenie wartości części w wysokości uzależnionej od okresu eksploatacji pojazdu, zgodnie z tabelą. Dla pojazdu w ósmym roku eksploatacji jest to 45%.

Ustalenie wysokości odszkodowania z tytułu szkody częściowej określone zostało w § 26 OWU AC Program Dealerski. Ustalenie wysokości odszkodowania następuje na podstawie sporządzonej przez (...) wyceny kosztów naprawy pojazdu z uwzględnieniem podatku VAT, w oparciu o:

- 1) normy czasowe naprawy pojazdu, określone przez producenta i ujęte w systemie Audatex lub Eurotax;
- 2) stawki za roboczogodzinę ustalone według średnich stawek stosowanych przez warsztaty naprawcze funkcjonujące poza siecią autoryzowanych stacji obsługi na terenie odpowiadającym adresowi zameldowania lub siedziby ubezpieczonego lub użytkownika pojazdu określonym w dokumencie ubezpieczenia;

3) koszt części zamiennych ujętych w systemach Audatex lub E. i ustalony według cen części dystrybuowanych przez oficjalnych producentów, importerów pojazdu, z uwzględnieniem:

a) procentowego pomniejszenia wartości części, o czym mowa w § 10, chyba że przy zawieraniu umowy odstąpiono od jego stosowania;

b) współczynnika korygującego koszt części, o których mowa w ust. 1 pkt 3, w wysokości określonej poniższą tabelą z tytułu dostosowania wartości wyceny do poziomu ustalonego na bazie części alternatywnych (tzw. zamienników) dopuszczonych do obrotu i dystrybuowanych poza siecią oficjalnych producentów, importerów pojazdu, w przypadku ósmego roku eksploatacji o 55%.

dowód: OWU Ac Program Dealerski k. 57-62

W dniu 12 lutego 2014r. doszło do powstania szkody w ubezpieczonym pojeździe. Nieznany sprawca porysował karoserię z prawej strony i na pokrywie silnika.

niesporne, a nadto dowód: przesłuchanie powoda k. 96

Powód zgłosił szkodę ubezpieczycielowi.

niesporne, a nadto dowód: zgłoszenie szkody w aktach szkody k. 49

W kalkulacji sporządzonej przez (...) w systemie Audatex koszty naprawy zostały ustalone na kwotę 3849,08 zł, a następnie zweryfikowane na kwotę 3815,87 zł. W kalkulacji z dnia 26 kwietnia 2014r. koszty naprawy zostały ustalone na kwotę 2066,18 zł.

Dowód: kalkulacja k. 18-20, zweryfikowana kalkulacja w aktach szkody k. 49, kalkulacja z dnia 26 kwietnia 2014r. w aktach szkody k. 49

Pozwany przyznał i wypłacił odszkodowanie w kwocie 1637,16 zł.

Bezsporne

Koszt naprawy pojazdu, z uwzględnieniem potrącenia cen części zamiennych w wysokości 55%, ustalony w ramach systemu Audatex, wynosił w lutym 2014r. 3758,34 zł.

W II kwartale 2013r. w regionie S. i P. występowały następujące stawki za prace mechaniczne w zakładach pozaserwisowych o wysokim standardzie usprzętowania technicznego ; 121 zł za prace mechaniczne, 122 zł za prace blacharskie, 128 zł za prace lakiernicze

dowód: opinia biegłego k. 106-124, informacje ze strony (...) k. 21-23

Powód dokonał naprawy pojazdu we własnym zakresie, materiały zakupił w sklepie lakierniczym, a pozostałe elementy w autoryzowanym serwisie po cenach rynkowych. Prace lakiernicze powód wykonał osobiście korzystając z zakładu – serwisu blacharsko-lakierniczego, którym pracuje, zostając po godzinach pracy. Naprawa trwała ok. 2 tygodni.

dowód: zeznania powoda k. 96

Naprawa pojazdu przywróciła pojazd do stanu sprzed szkody.

dowód: opinia biegłego k. 106-124

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione.

Powód swoje roszczenie wywodził z zawartej z pozwanym umowy ubezpieczenia AC pojazdu marki R. (...) o nr rej. (...) tytułem szkody z dnia 12 lutego 2014r.

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Fakt powstania szkody i jej zakres pozostawał poza sporem. Niesporne było również, że szkoda ta została objęta umową ubezpieczenia AC łączącą strony. Spór dotyczył warunków umowy oraz wysokości należnego odszkodowania.

Jeśli chodzi o postanowienia umowne dotyczące ustalenia wysokości odszkodowania umowy to powód podnosił, że zastosowanie znajdują OWU AC D., natomiast pozwany, iż OWU AC Program(...). W aneksie do wniosku przedłożonym przez powoda przy pozwie zostało wprost wskazane, że umowa ubezpieczenia została zawarta na podstawie OWU AC Program (...), przyjętymi uchwałą z dnia 17 października 2012r., które mają zastosowanie do umów zawartych od 2 stycznia 2013r. Należy zatem przyznać rację stronie pozwanej, iż do umowy stron znajdowały zastosowanie OWU przez nią wskazane. Powód nie przedstawił żadnego dokumentu dotyczącego umowy stron, z którego by wynikało, że elementem tej umowy są OWU, które on wskazał w pozwie. Ustalenie to ma jednak poboczne znaczenie, albowiem postanowienia istotne dla rozstrzygnięcia w sprawie, były tożsame w obu dokumentach.

Ustalenie odszkodowania winno nastąpić na podstawie kalkulacji kosztów naprawy, sporządzonej według reguł przewidzianych w OWU AC Program Dealerski (§ 26 pkt 1).

W zakresie tych ustaleń spornych było kilka kwestii: stawki za roboczogodzinę, koszt części zamiennych, w tym zasadność pomniejszenia cen do poziomu ustalonego na bazie zamienników tj. potrącenie o 55%, procentowe pomniejszenie wartości części z uwagi na okres eksploatacji oraz pomniejszenie odszkodowania o udział własny w wysokości 20%.

Zgodnie z § 26 ust. 1 pkt 2 stawki za roboczogodzinę ustalone według średnich stawek stosowanych przez warsztaty naprawcze funkcjonujące poza siecią autoryzowanych stacji obsługi na terenie odpowiadającym adresowi zameldowania lub siedziby ubezpieczonego lub użytkownika pojazdu określonym w dokumencie ubezpieczenia. Takie stawki zostały przyjęte w opinii biegłego i ustalone na kwotę 122 zł netto za prace blacharskie oraz mechaniczne i kwotę 128 zł netto za prace lakiernicze. Stawki te są zbieżne z danymi zamieszczonymi na stronie Stowarzyszenia (...) dla zakładów pozasewersowych o wysokim standardzie usprzętowania technicznego dla regionu S. i P., czyli obszaru, który zgodnie z § 26 ust. 1 pkt 2 OWU AC Program Dealerski należało uwzględnić, gdyż adres powoda wskazany w umowie to P..

Jeśli chodzi o potrącenie przewidziane w § 26 pkt 3 b) to Sąd nie znalazł podstaw do jego pominięcia. Postanowienie zawarte w § 26 pkt 3 zawiera zasady ustalania kosztu części zamiennych ujętych w systemach Audatex i Eurotax. Postanowienia OWU AC Program Dealerski nie przewidują możliwości odstąpienia od zastosowania współczynnika korygującego wskazanego w § 26 pkt 3 b). Takich zapisów, w świetle przedstawionych przez strony dokumentów, nie zawiera również umowa stron. Marginalnie wskazać należy, że według przeliczenia zawartego w odniesieniu do zarzutów powoda, pominięcie tego współczynnika oznaczałoby, że należne powodowi odszkodowanie wzrosłoby jedynie o kwotę 27,16 zł (3.785,50 zł – 3.758,34 zł), co przy żądanej kwocie odszkodowania dochodzonej w niniejszym procesie nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Dodać trzeba, iż nie było sporu między stronami, że umowa stron zawierała odstąpienie od procentowego pomniejszenia wartości części uzależnionej od okresu eksploatacji pojazdu, przewidzianego w § 10 OWU AC Program Dealerski. Okoliczność tę potwierdził pozwany w piśmie procesowym z dnia 20 września 2016r. (k. 144).

Sąd podzielił natomiast stanowisko powoda, że brak było podstaw, aby ustalone odszkodowanie pomniejszyć o 20% tytułem udziału własnego. Postanowienia dotyczące tego potrącenia znajdują się w § 9 OWU AC Program Dealerski. Ustęp 1 stanowi, że w umowie stosuje się udział własny w szkodzie w wysokości 20%, chyba że na

wniosek ubezpieczającego udział ten został wykupiony. W ustępie 3 zawarta jest definicja udziału własnego, zgodnie z którą dotyczy on dokonania prawy pojazdu w ramach likwidacji szkody całkowitej, poza siecią autoryzowanych dealerów marki ubezpieczonego pojazdu. W przedłożonym przez powoda aneksie wskazano wyraźnie, że umowa obejmuje autocasco ze zniesionym udziałem własnym w szkodach. Wprawdzie w poniższych zapisach przy opcji „zniesienie udziału własnego” jest adnotacja „nie”, nie mniej jednak występującą sprzeczność należy zinterpretować na korzyść ubezpieczonego. Jak trafnie wskazuje powód zgodnie z art. 12 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o działalności ubezpieczeniowej postanowienia sformułowane niejednoznacznie interpretuje się na korzyść ubezpieczającego, ubezpieczonego lub uprawnionego z umowy ubezpieczenia. Ponieważ w aneksie zapisano w części dotyczącej produktu ubezpieczenia, że przedmiotem umowy jest odpowiedzialność cywilna posiada pojazdów mechanicznych oraz autocasco ze zniesionym udziałem własnym w szkodach, to tak ujęte e w umowie główne jej zapisy winny zostać uznane za decydujące o treści umowy stron. Oczywiście zakres umowy mógł zostać doprecyzowany przez postanowienia szczegółowe, jednakże nie mogą one pozostawać w oczywistej sprzeczności z postanowieniami podstawowymi, albowiem ich rolą jest jedynie uściślenie, konkretyzacja umowy, nie zaś jej modyfikacja. Dlatego wobec braku innych dokumentów pozwalających na definitywne rozstrzygnięcie, czy strony w umowie przewidziały zniesienie udziału własnego, Sąd oparł się na omówionym aneksu przedstawionego przez powoda, którego treści pozwany w żaden sposób nie kwestionował, co więcej pozwany odnosił się do tego dokumentu podnosząc, iż jego zapisy decydują o tym, które z OWU znajdują zastosowanie do umowy, a to świadczy o tym, że pozwany uznawał ten dokument za wiążący, określający treść umowy stron. Dokument ten znajduje się również w aktach szkody złożonych przez pozwanego.

Jedynie na marginesie wskazać należy, że gdyby podzielić stanowisko pozwanego o zasadności zastosowania potrącenia w wysokości 20% od ustalonego odszkodowania z tytułu udziału własnego ubezpieczonego w szkodzie, to należne powodowi odszkodowanie w kwocie 3758,34 zł (ustalone przez biegłego w oparciu o zapisy § 26 OWU AC Program Dealerski) pomniejszone o 20% wyniosłoby 3081,84 zł. Niesporne jest, że pozwany wypłacił już kwotę 1637,16 zł, a zatem pozostała część odszkodowania wyniosłoby 1444,68 zł i przy takim przyjęciu choć powództwo podlegałoby oddaleniu co do kwoty 155,32 zł to i tak oczywiście bezpodstawne jest żądanie pozwanego oddalenia roszczenia w całości.

Z przedstawionych względów Sąd zasądził należność główną w kwocie 1600 zł.

Roszczenie o odsetki również zostało uwzględnione w całości bowiem nie budziło wątpliwości, że roszczenie stało się wymagalne przed dniem 27 maja 2014r.

Podstawę prawną orzeczenia o odsetkach stanowił art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Oznaczając datę początkową naliczania odsetek Sąd uwzględnił treść art. 817 k.c., zgodnie z którym ubezpieczyciel zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania w terminie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody. Niewątpliwie szkoda została zgłoszona przed 26 kwietnia 2014r., co wynika z dokumentów zawartych w aktach szkody. Czynności w postępowaniu likwidacyjnym były już podejmowane przez pozwanego wcześniej, co oznacza, że został on powiadomiony o szkodzie, a jednocześnie, iż termin wskazany przez powoda był okresem wystarczającym, aby pozwany mógł ustalić należne odszkodowanie i dokonać jego wypłaty.

Zważywszy, że w dniu 1 stycznia 2016 r. weszła w życie ustawa z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 1830), która znoveelizowała m. in. art. 481 § 2 kc, Sąd od dochodzonych pozwem należności zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty poniesione przez powoda składała się opłata

od pozwu w kwocie 30 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 600 zł, kwota 400 zł zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego, a także kwota 17zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Wyrazem tego jest rozstrzygnięcie zawarte w punkcie II wyroku.

Powód uiścił 400 zł tytułem zaliczki na poczet kosztów dowodu z opinii biegłego, które wyniosły łącznie 1219,02 zł. Różnicę wydatkowaną tymczasowo ze środków budżetowych na pokrycie tych kosztów, tj. 819,02 zł Sąd nakazał pobrać od pozwanej, jako strony przegrywającej proces, na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie. Podstawę prawną tego rozstrzygnięcia stanowił art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 ze zm.), w myśl którego kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Wyrazem tego jest punkt III sentencji wyroku.